

28

29

Léon de Kort

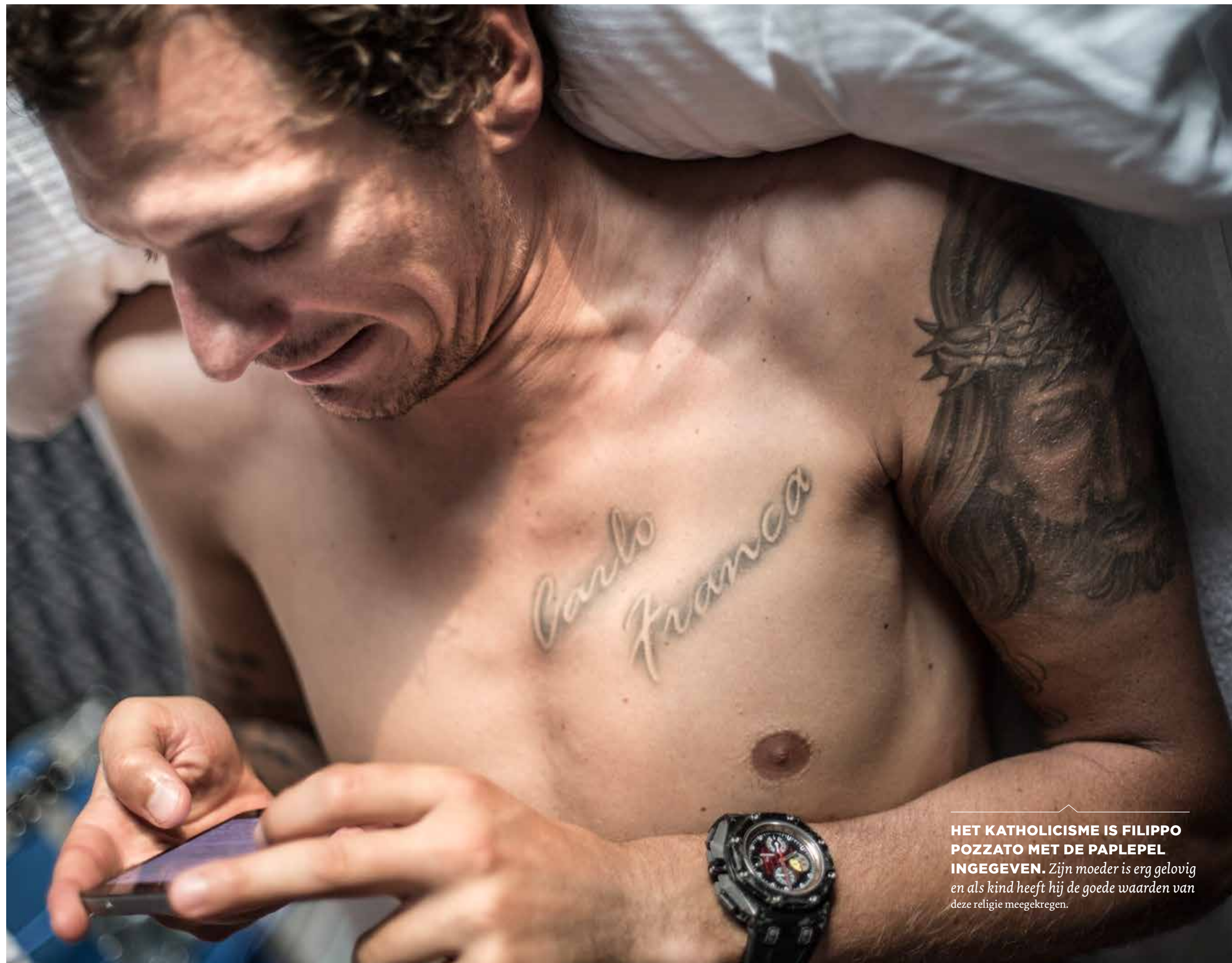
TOUR D'AZERBAIDJAN

Worstelen tussen
de wielen

DE GOEDLACHSE ITALIAAN VAN TEAM LAMPRE MERIDA is in zijn nadagen als top-coureur nog steeds bezeten van de fiets, maar hij heeft ook nog andere passies. Tattoos bijvoorbeeld. Over hoe en waarom zijn lichaam haast een schilderij werd.

80 door Yves Brokken

Het katholicisme is Filippo Pozzato met de paplepel ingegeven. Zijn moeder is erg gelovig en als kind heeft hij de goede waarden van deze religie meegekregen. Samen trokken ze destijds ook vaak naar de kerk. Maar hoe dan ook staat zijn jeugd los van het feit dat hij nu een gelovig man is, laat hij verstaan. Die keuze heeft hij zelf gemaakt, toen hij al volwassen was. Religie geeft hem namelijk steun en houdt hem op het rechte pad. Hoewel hij daar veel belang aan hecht, kan hij zich niet vereenzelvigen met alle waarden van de kerk, waardoor hij geloof beleeft op zijn eigen manier. Zo maakt hij voor elke wedstrijd een kruisteken en draagt hij achteraan in zijn helm steeds een medaille van de Heilige Maagd Maria. Aan het begin van elk seizoen geeft z'n moeder hem er zo eentje cadeau, met de hoop dat hij gevrijwaard blijft van een ernstige valpartij. Pozzato gaat nog geregeld naar de kerk, maar neemt nooit deel aan het laatste gebed, wist hij ons nog mee te geven tijdens onze ontmoeting op die veel te kleine Brugse hotelkamer op een warme avond tijdens de Eneco Tour van vorig jaar. Maar goed, met deze korte introductie willen we u enkel meegeven dat het geen toeval is dat Pippo heel wat van dat geloof vereeuwigd heeft op dat stevige Italiaanse lijf van hem.

HET KATHOLICISME IS FILIPPO POZZATO MET DE PAPLEPEL INGEGEVEN. *Zijn moeder is erg gelovig en als kind heeft hij de goede waarden van deze religie meegekregen.*

EEN ASPIRANT- G.G.L.G.W.-LIDJE

VIA DE LINK KWAM IK IN EEN DATABASE MET TALLOZE FOTO'S, gemaakt in Azerbaidjan en Ootmarsum, Turkije en Wallonië. Talloze G.G.L.G.W.-leden van overal ter wereld, betraapt op hun intiemste moment: vlak voor het passeren van een koers, wanneer een urenlang opgebouwde spanning zich ontaardt. Ik had ze nog nooit ontmoet, die mensen op de foto's, en toch herkende ik ze onmiddellijk: de in de verte loerende Spanjaard met een sigaar in de mondhoek en de tanden schots en scheef in de mond, als vergeten fietsen in een oude stalling. De blik van een jongetje dat weet dat Pakjesboot 12 ieder moment uit de mist kan opdoemen. De twee mannen op klapstoeltjes naast elkaar in een open veld nabij Ootmarsum, de benen over elkaar geslagen, de paraplu's in de hoogte. Vrienden? Broers? Vader en zoon? Op een andere foto trof ik een trosje fanaten voor een ploegbus. Fototoestellen in de hand, rugzakken vol heldenverering op de rug. Kinderen van vijftig.

Ik klikte door. Op mijn scherm verscheen een plaatje van twee oude mannetjes op een bankje in een park, ergens op de wereld. Achter hun ruggen gleed een koers voorbij. Ik keek naar hun platte petten, hun gelooide gezichten, naar de ruime pakken die niet waren mee gekrompen met hun bejaarde lijven en meende ze te herkennen: de mannen die alles al gezien hebben, zoveel renners hebben zien langs schuiven, mannen die hun ogen niet meer nodig hebben om de atmosfeer van de koers in te drinken. Een man met een strenge rug in een camouflagejas op een brug waaronder een veelkleurig peloton reed, passeerde de revue, ik zag een mooi meisje met een handdoek als een tulband om het natte haar geslagen dat haar hoofd uit het raam van een vervelozige flat stak en een jongetje met stevige kuiten en een pothelm uit het jaar Nul dat voor heel even met z'n helden meereed. Een aspirant-G.G.L.G.W.-lidje, dat zag ik meteen.

DIKKE KLUITEN MODDER OP EEN ONEFFEN TERREIN, dat is vaak het speelveld. Het vocabularium om de sport te beschrijven is schier onuitputtelijk: baggeren, ploeteren, ploegen, vlammen, doorgaan, demarreren, versnellen, aanvallen, riposteren, knallen, rijden, strijden, glijden, schaatsen, kaatsen.

Het is wat me te binnen schiet in een half minuutje luidop denken. Hoe vuiler de trui, hoe mooier de strijd. Het is een sport van tegenstellingen. Met laarzen strompelen de fans langs het lint, met hakjes staan chique dames in de VIP-ruimtes. Het is de ultieme sport van jan en alleman, democratischer kan praktisch niet.

Het is de ultieme tv-sport: samengebald, in één uur krijg je alle actie, nog gratis op open net ook. Een sportformat met spektakel, spanning, sportmensen met heel uiteenlopende karakters. Van extrovert naar extreem introvert, ze rijden allemaal. Acteurs in een sportfeuilleton dat elke winter loopt. Dallas liep maar 14 seizoenen.

En natuurlijk is er een folkloristisch kantje aan. Langs de nadar staat meestal de gewone mens. Hij moet een inspanning doen om de helden van het veld in levende lijve te aanschouwen. Al kan het zijn dat die inspanning overgoten wordt met een alkoholsausje... Soit, op welk feestje wordt er eigenlijk niet gedronken, laat staan te veel.

**HOE VUILER DE TRUI,
HOE MOOIER DE STRIJD**